

ת"פ 5594/09/13 - מדינת ישראל נגד אברהם לב-ארי,שלמה לחיאני,משה בן אבו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 5594-09-13 מדינת ישראל נ' לב-ארי ואח'

בפני כב' השופט ד"ר שאול אבינור
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

- 1.אברהם לב-ארי
- 2.שלמה לחיאני
- 3.משה בן אבו

הנאשמים

גזר דין (נאשם 1)

א. רקע כללי:

1. שלושת הנאשמים, לרבות נאשם 1 (להלן - הנאשם) הורשעו - במסגרת הסדר טיעון דיוני, ללא הסכמה לעניין העונש - על יסוד הודאתם בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירות בהן הואשמו בכתב האישום המתוקן. באשר לנאשם דנא מדובר בהרשעה בשלושת האישומים שבכתב האישום המתוקן. יש להעיר כי בעקבות התיקון השתנה מספור האישומים השני והשלישי, וההתייחסות שלהלן הינה, כמובן, בהתאם לאמור בכתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם.
2. על פי עובדות האישום הראשון, עובר ליום 20.8.13 קשר הנאשם קשר עם נאשם 2 לביצוע פשע, דהיינו: לפרוץ לדירתה של מתלוננת 1, ילידת שנת 1929 המתגוררת יחד עם מטפלת, בעיר רחובות. במסגרת הקשר ולשם קידומו בוצעו פעולות לביור פרטים אודות הדירה והמתלוננת 1, וזאת ביום 18.8.13 וביום 19.8.13.
3. לאחר מכן, ביום 20.8.13 בסמוך לשעה 17:10, הגיעו שלושת הנאשמים בשני כלי רכב לסביבת דירת מתלוננת 1. בהמשך הדברים פרצו נאשמים 2 ו-3 לדירת מתלוננת 1 ונטלו ממנה רכוש, הכולל שעון ותכשיטים. הנאשם הואשם אפוא באישום זה (האישום הראשון) בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי הוראות סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע עבירה, לפי הוראות סעיפים 406(ב) ו-29(א) לחוק העונשין, וגניבה, לפי הוראות סעיפים 384 ו-29(א) לחוק העונשין.
4. על פי עובדות האישום השני, עובר ליום 13.6.13 קשר הנאשם קשר עם אדם אחר, שזהותו עמוד 1

אינה ידועה (להלן - האחר), לפרוץ לבתיהם של קשישים. ביום 13.6.13 הסיג הנאשם גבול, לבניין מגורים בעיר גבעתיים, בכך שפתח את דלת הבניין באמצעות כרטיס, אותו הכניס בצמוד ללשונית דלת הבניין. הנאשם פתח את דלת הבניין ונכנס פנימה, בכוונה לבצע עבירה. הנאשם אף החזיק את דלת הבניין פתוחה ואפשר לאחר להיכנס לבניין. הנאשם הואשם אפוא באישום זה (האישום השני) בעבירה של הסגת גבול בלבד, לפי הוראות סעיף 447(א) לחוק העונשין.

5. על פי עובדות האישום השלישי, עובר ליום 28.4.13 קשר הנאשם קשר עם נאשם 2 לביצוע פשע, דהיינו: לפרוץ לדירתה של מתלוננת 3, ילידת שנת 1928, בגבעתיים. באותו יום נכנס הנאשם לדירת מתלוננת 3 באמתלת בקשה לקבל כוס מים. במסגרת הקשר ולשם קידומו הגיעו הנאשם ונאשם 2 לבניין בו מצויה הדירה גם ביום 29.4.13 וגם ביום 5.5.13.

6. ביום 5.5.13 פרץ הנאשם לדירת מתלוננת 3 בעוד נאשם 2 מסייע בידו, בדרך שאינה ידועה למאשימה, בכך שנאשם 2 נכנס אל הדירה בעוד הנאשם ממתין מחוץ לדלת הבניין (כך על פי עובדות כתב האישום המתוקן). הנאשם ונאשם 2 נטלו רכוש, שהיה בדירה, אשר כלל שעון זהב ותכשיטים יקרי ערך. הנאשם הואשם באישום זה (האישום השלישי) באותן עבירות בהן הואשם באישום הראשון.

7. כאמור, הנאשם הודה בעובדות הנ"ל ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירות בהן הואשם. הנאשם הורשע אפוא לפני, בסך הכל, בשני אירועים של התפרצות וגניבה בצוותא חדא (באישום הראשון והשלישי) ובאירוע אחד של הסגת גבול. עוד יש לציין, ברקע הדברים, כי שלושת הנאשמים הורשעו בזמנו יחדיו. יחד עם זאת, דינם של נאשמים 2 ו-3 נגזר בנפרד, והכל כמבואר בגזרי הדין שניתנו בעניינם.

ב. תסקירי שירות המבחן:

8. תסקיר שירות המבחן (הראשון), שנערך בעניינו של הנאשם, סקר בהרחבה את נסיבות חייו ומשפחתו. בקצירת האומר יצוין כי הנאשם, כבן 53 (יליד 1961), הינו נשוי ואב לששה ילדים, ששניים מהם כבר הורים לילדים בעצמם. הנאשם נשר ממערכת החינוך עוד בילדותו, לאחר מכן הסתבך בפלילים, הופטר משירות צבאי וניהל אורח חיים שולי, עברייני והתמכרותי, לסמים ולאalkohol.

9. לדברי הנאשם - אשר חזר בתשובה לפני שנים ארוכות - הוא נגמל לפני שנים מההתמכרות לסמים אך חלף זאת התמכר להימורים, שבעטיים צבר חובות כבדים בשוק האפור. במסגרת התיק דנא נעצר הנאשם עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, אך לאחר מכן שוחרר על ידי בית המשפט המחוזי ופנה לטיפול בבעיית ההימורים בעמותת אפש"ר.

10. שירות המבחן התרשם כי לנאשם עבר פלילי מכביד. עבר זה כולל הרשעות, בעיקר בתחום עבירות הרכוש אך גם בעבירות אלימות, והנאשם אף ריצה בעברו עונשי מאסר בפועל. יחד עם זאת, הרשעתו האחרונה של הנאשם - במסגרתה הוא נדון לעונש של מאסר בפועל בן 30 חודשים בגין עבירות רכוש - הינה משנת 1997, דהיינו: מלפני תקופה בת 17 שנים. בנוסף, הנאשם נטל, בפני שירות המבחן, אחריות על מעשיו, ואף הביע בוושה נוכח חזרתו לדפוס התנהגותו בעבר. לטענתו, התמכרותו להימורים עמדה ברקע ביצוע העבירות דנא, שבביצוען ראה משום פתרון להחזר החובות שצבר.

11. שירות המבחן התרשם כי מדובר באדם מבוגר, שהופנה לשירות לאחר שנים רבות בהן לא היה

מעורב בפלילים. שירות המבחן זיהה אמנם בעייתיות בתפקודו ובהתנהלותו של הנאשם, אשר סובל מדפוסי התנהגות וחשיבה שוליים, לצד קושי בוויסות דחפים. יחד עם זאת, נוכח גילו של הנאשם, השנים הארוכות שבהן לא היה מעורב בפלילים, הכרתו של הנאשם בבעיית ההימורים ורצונו לטפל בה, המליץ שירות המבחן על דחיית גזירת דינו של הנאשם לצורך השלמת תהליך אבחון והערכת מצבו.

12. בית המשפט קיבל את ההמלצה האמורה, כאמור בהחלטה מיום 12.6.14 (ר' בעמ' 21 לפרוטוקול). התסקיר המשלים שהתקבל, לאחר תקופת הדחייה, צייר באופן חיובי ביותר את הליכי הטיפול והשיקום אותם עובר הנאשם, במסגרת עמותת אפש"ר. בין השאר צוינה העובדה כי הנאשם טופל באשפוזית, על חשבוננו, עובדה המלמדת על מוטיבציה גבוהה לשיקום. הנאשם אף נמצא מתאים להשתלב, כחלק מתהליך השיקום, בפרויקט לימודים במסגרת "אוניברסיטה בעם". כמו כן, נתקבל מכתב מראש עיריית גבעתיים, המאשר את קבלתו של הנאשם כאב בית באחד ממוסדות העירייה, החל בחודש ינואר הקרוב.

13. שירות המבחן ציין כי הוא ער לחומרת העבירות בהן הורשע הנאשם. יחד עם זאת, נוכח התהליך המשמעותי שעבר הנאשם בחודשים האחרונים, התגייסותו לתהליכים הטיפולים והשיקומיים, כמו גם היכולת שהפגין הנאשם לקיום תקשורת תקינה עם הסביבה ולקידום מצבו, המליץ שירות המבחן לבכר במקרה זה את ההיבט השיקומי-טיפולי.

14. שירות המבחן המליץ אפוא להטיל על הנאשם צו מבחן למשך שנה, בצירוף מאסר מותנה והתחייבות כספית בלבד. בהקשר זה ציין שירות המבחן עוד, כי הטלת ענישה קונקרטי נוספת - בדמות עבודות שירות או של"צ - עלולה לחבל בהליך השיקומי בו מצוי הנאשם, שכן מדובר בהליך הכולל תכנית טיפול ושיקום מורכבת.

ג. הראיות לקביעת העונש ועיקר טיעוני ב"כ הצדדים:

15. כראיות לקביעת העונש הגיש ב"כ המאשימה את גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם (ע/1). כעולה מגיליון זה, לנאשם (יליד 1961) 19 רישומים פליליים קודמים, שהראשונים בהם הינם מבית המשפט לנוער (הראשון משנת 1976). הנאשם אף ריצה בעברו עונשי מאסר בפועל, אם כי הרשעתו האחרונה היתה, כאמור, בשנת 1997.

16. ב"כ המאשימה עתר לקביעת מתחמי עונש הולם מחמירים. באשר לאישום הראשון, הגם שבענינים של נאשמים 2 ו-3 נקבע מתחם עונש הולם שבין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל, עתר ב"כ המאשימה למתחם מחמיר יותר, שבין 16 חודשי מאסר בפועל לבין 32 חודשי מאסר בפועל, נוכח הביצוע בצוותא, התכנון המדוקדק והבחירה ב"טרף קל"; וזאת גם בהתייחס לאישום השלישי. באשר לאישום השני עתר ב"כ המאשימה למתחם עונש הולם שבין 4 חודשי מאסר בפועל לבין 10 חודשי מאסר בפועל.

17. באשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחמי העונש ההולמים עתר ב"כ המאשימה להשתת ענישה ברף הגבוה. ב"כ המאשימה ער כמובן להמלצה החיובית מאוד של שירות המבחן - כאשר, כלשונו, מדובר ב"תסקיר מופתי" - אך לשיטתו אין הצדקה לבכר במקרה דנא שיקולי שיקום על פני שיקולי ענישה, בפרט כאשר לא מדובר באדם צעיר ועל כן ישנה משמעות פחותה לשיקולי השיקום.

18. יתר על כן, ב"כ המאשימה הטיל ספק בטענות הנאשם אודות התמכרות להימורים הטעונה

טיפול, שכן בתחילת הקשר עם שירות המבחן, במסגרת הליכי המעצר, לא העלה הנאשם את הסוגיה ועל כן יש חשש כי מדובר בטענות מניפולטיביות (ר' גם דברי ב"כ המאשימה בדיון קודם, בפרוטוקול, עמ' 21).

19. ב"כ המאשימה ציין, בהגינותו, כי במקרה דנא ניצבת בפני בית המשפט הכרעה "לא פשוטה כלל" (ר' בפרוטוקול, עמ' 46 שורה 11), אך לגישתו יש להחמיר עם הנאשם. בהקשר זה הדגיש ב"כ המאשימה את עברו הפלילי המכביד של הנאשם, את העובדה שמדובר בשלושה אישומים שונים, המתפרסים על פני תקופה של שלושה חודשים, ואת הביצוע המתוכנן בצוותא חדא.

20. ב"כ המאשימה הפנה גם לעונשים שנגזרו על שני הנאשמים הנוספים: על נאשם 3: 12 חודשי מאסר בפועל בצירוף הפעלה במצטבר של מאסר מותנה בן 10 חודשים; ועל נאשם 2: 27 חודשי מאסר בפועל (אם כי נאשם 2 צירף שני תיקים נוספים). קבלת המלצת שירות המבחן תביא אפוא, לשיטתו, לחריגה מהותית בענישתו של הנאשם דנא ביחס לשותפיו, ובנסיבות העניין אין לכך הצדקה.

21. ב"כ הנאשם, מצידו, התמקד בנסיבותיו האישיות של הנאשם ובהמלצות שירות המבחן. לגישתו, אף התביעה אינה יכולה להתעלם מהמלצות כה חיוביות של שירות המבחן, אשר ניתנו על רקע העובדה שעסקינן בנאשם אשר בעברו אמנם ניהל אורח חיים עברייני והתמכרותי, אך הצליח לצאת מהעולם העברייני ובמשך 17 שנים נמנע מכל מעורבות בפלילים.

22. הנאשם שב ומעד באירועים דנא, על כך לא חולקת ההגנה. ואולם, מאז שהנאשם נעצר הוא עבר מהפך מהותי ומשמעותי. הנאשם לא ניסה להתחמק אלא קיבל אחריות על מעשיו, הביע צער וחרטה, ואף תרגם הצהרות אלה למעשים שהתבטאו בהליך שיקום מוצלח מאוד. אף אשתו של הנאשם תומכת בו, מלווה אותו ושומרת עליו ועל כן סיכויי השיקום הינם גבוהים.

23. בנסיבות אלה, כך לעתירת הסניגור, יש מקום להעדיף את שיקולי השיקום על פני שיקולי הענישה ולאמץ את המלצות שירות המבחן. בהקשר זה הדגיש ב"כ הנאשם כי אין להשוות בין הנאשם דנא לבין הנאשמים האחרים. לא זו בלבד שבעניינם של הנאשמים האחרים לא ניתנו המלצות חיוביות כבעניינו של הנאשם, אלא שנאשם 2 אף הפר אמון שניתן בו ולא ניצל את ההזדמנות לשיקום שבית המשפט העניק לו.

24. עוד ציין ב"כ הנאשם את התיקונים המהותיים שנערכו בכתב האישום המקורי, באופן שכתב האישום המתוקן הינו חמור הרבה פחות הימנו. כמו כן הדגיש ב"כ הנאשם את הודאתו של הנאשם, בפרט על רקע מורכבותו הראייתית של התיק דנא והעדים הרבים שהעדתם היתה נדרשת במסגרת שמיעת ראיות.

25. ב"כ הנאשם עתר אפוא לאימוץ המלצות שירות המבחן ובהקשר זה הפנה, בין השאר, לפסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 6035/13 **נוביקוב נ' מדינת ישראל** (2.1.14). לחלופין עתר ב"כ הנאשם לאימוץ המלצות שירות המבחן באופן חלקי, כך שיושת על הנאשם עונש הכולל תקופת מאסר בפועל שניתן לרצותה בעבודות שירות.

26. לבסוף הנאשם, בדברו האחרון לעונש, הביע מעומק ליבו צער וחרטה על מעשיו. הנאשם תיאר כיצד, במשך שנים ארוכות, הוא התרחק מעולם הפשע. לדבריו, עקב קשיים כלכליים חמורים, כאשר הוצא צו פינוי ממקום מגוריו, הוא שב והתחבר לגורמים שליליים. הנאשם ביקש לקבל הזדמנות להשתקם, והדגיש כי הינו אב לשישה ילדים וסב לשתי נכדות.

קביעת מתחם העונש ההולם:

27. בהתאם להוראות סעיף 40ג(א) לחוק העונשין על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם לעבירות אותן ביצע הנאשם בהתאם לעקרון ההלימה תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות כמפורט בהוראות סעיף 40ט לחוק העונשין.
28. בגזרי הדין שניתנו בעניינם של נאשמים 2 ו-3 קבעתי כי, בנסיבות העניין, מתחם העונש ההולם לאישום הראשון הינו בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל; ואין צורך לשוב ולחזור על הדברים כאן. מכל מקום יש לציין, כי אין בין שלושת הנאשמים, לרבות הנאשם דנא, הבדלים המצדיקים קביעת מתחם עונש הולם שונה לכל אחד מהנאשמים באישום זה. מכאן, שמתחם העונש הנ"ל הינו תקף גם לגבי הנאשם דנא באישום הראשון, ועל כן גם באישום השלישי, שבעניינו של הנאשם הינו דומה במהותו ובנסיבותיו לאישום הראשון.
29. באשר לאישום השני, בו כזכור הורשע הנאשם בעבירה של הסגת גבול בלבד, מתחם העונש ההולם הינו, כמקובל בנסיבות כגון דא, בין ענישה צופה פני עתיד לבין מאסר של 6 חודשי מאסר בפועל, שניתן לרצותו בדרך של עבודות שירות.

גזירת עונשו של הנאשם:

30. השאלה העיקרית, הטעונה הכרעה בעניין גזירת עונשו של הנאשם בתיק דנא, הינה אם יש מקום, בעניינו של הנאשם, לנקוט בדרך הקבועה בהוראות סעיף 40ד לחוק העונשין, דהיינו: לחרוג ממתחמי העונש ההולמים, לבכר שיקולי שיקום על פני שיקולי ענישה ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו.
31. שיקומו של העבריין מהווה, במשפטנו, מטרה מרכזית של ההליך המשפטי הפלילי. הלכה למעשה, שיקום מוצלח הוא אינטרס של כל הצדדים המעורבים בהליך המשפטי הפלילי, שכן משיקום מוצלח יוצאים נשכרים לא רק העבריין עצמו ומשפחתו, אלא גם החברה כולה. לפיכך, כמובן במקרים המתאימים, על בית המשפט לבחון את האפשרות לנקוט בדרך של שיקום (ר' בהרחבה בת.פ. 45136-02-13 **מדינת ישראל נ' מצרי** (19.10.14)).
32. כעולה מהוראות סעיף 40ד לחוק העונשין, בטרם החלטה בדבר קביעת עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו על בית המשפט להידרש לשאלה אם הנאשם השתקם, או אם יש סיכוי שישתקם, דהיינו: לשאלה בדבר סיכויי השיקום. על סיכויי השיקום ניתן ללמוד, בין השאר, מתוך עברו של הנאשם, מתוך השתלבותו באפיק שיקומי עובר למתן גזר הדין ושיתוף פעולה לאורך זמן עם שירות המבחן, וכן מקיומה של תמיכה משפחתית או סביבתית בהליך השיקום.
33. במקרה דנא, על פי המדדים הנ"ל, סיכויי שיקומו של הנאשם נראים ממשיים: הגם שהנאשם ניהל בעבר אורח חיים שולי ועברייני, מזה שנים ארוכות הוא נמנע ממעורבות בפלילים. הנאשם השתלב, מאז שחרורו מהמעצר בתיק דנא, בהליך טיפולי מוצלח, ושירות המבחן התרשם באופן חיובי ביותר הן מנטילת האחריות על ידי הנאשם, הן מהמוטיבציה שלו להשתקם והן מהשתלבותו בהליך השיקום עד עתה. בנוסף, אשתו של הנאשם מסייעת לו בהליך השיקום ובכך מהווה מקור תמיכה חשוב, אשר מטבע הדברים עשוי להגדיל את הסיכויים להצלחת הליך השיקום.

34. בהקשר זה ראוי לציין כי התביעה לא ביססה כראוי את חששה למניפולציה מצד הנאשם כלפי שירות המבחן. בתסקיר שירות המבחן צוינה במפורש היכרות שירות המבחן עם הנאשם החל משלב מעצרו בתיק דנא, וממילא ברור כי לו שירות המבחן סבר שהנאשם נוקט כלפיו בדרך מניפולטיבית - בשל דברים שאמר או שנמנע מלומר לקציני המבחן בשלב המעצר - הוא היה מציין זאת בתסקירו. ואולם, לא זו בלבד ששירות המבחן לא ציין כך בתסקירו, אלא שהתסקיר המשלים שהכין הינו - אם להשתמש במונח ב"כ המאשימה - "מופתי".

35. כאשר סיכויי הצלחת שיקומו של הנאשם הינם ממשיים, כפי שנראה בעניינו, ומנגד שירות המבחן סבור כי השתת ענישה ממשית עלולה לקטוע ולסכל את הצלחת הליך השיקום, מתקיימים התנאים המחייבים את בית המשפט לבחון את האפשרות לבכר שיקולי שיקום על פני שיקולי ענישה ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו. יחד עם זאת, אך מובן הוא כי שיקום אינו חזות הכל וברי כי המלצות שירות המבחן - חיוביות ככל שיהיו - אינן מחייבות את בית המשפט. על בית המשפט לבחון את מכלול נסיבות המקרה הקונקרטי העומד לדיון, לרבות האינטרס הציבורי שבהשתת עונש ממש על הנאשם נוכח נסיבות אלה, בטרם יכריע להעדיף שיקולי שיקום ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו.

36. עבירות ההתפרצות בהן הורשע הנאשם - במסגרת האישום הראשון והאישום השלישי - הינן עבירות חמורות שפגיעתן בציבור, ובמיוחד בנפגעי העבירה, רעה ורבה. ממילא גם ברור האינטרס הציבורי בהשתת עונשים הולמים על נאשמים המורשעים בביצוען של עבירות כאלה. יחד עם זאת, אין משמעות הדבר כי בעבירות כגון דא לעולם לא ניתן לנקוט בדרך של שיקום, ובהקשר זה יש לזכור כי, על פי הוראות סעיף 40ד(ב) לחוק העונשין, אף כאשר מעשי העבירה ומידת אשמו של הנאשם הינם "בעלי חומרה יתרה" רשאי בית המשפט, בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, לבכר שיקולי שיקום על פני שיקולי ענישה.

37. נסיבותיו של המקרה דנא הינן מיוחדות ויוצאות דופן. לא לעיתים קרובות נתקל בית המשפט בהמלצות כה חיוביות של שירות המבחן, אשר מצטרפות לנסיבות הנוספות שפורטו לעיל. בנוסף, אין מקום לראות בגילו הלא צעיר של הנאשם, בנסיבות המקרה דנא, משום עילה לדחיית המלצות שירות המבחן. אכן, הנאשם אינו צעיר בגילו, והוא אב לילדים ואף סב לנכדים; אך העובדה ששנים ארוכות השכיל הנאשם להתרחק ממעגלי הפשע מלמדת לכאורה שדווקא ישנם סיכויים של ממש לשיקומו.

38. ישנה אבחנה ברורה בין עניינו של הנאשם דנא לבין עניינם של הנאשמים הנוספים - דהיינו: נאשמים 2 ו-3 - שלשניהם עבר פלילי טרי בהרבה מעברו הפלילי של הנאשם. נאשם 3 הורשע אמנם רק באישום הראשון, אך שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית בעניינו. באשר לנאשם 2, בתחילה אמנם היתה המלצה חיובית של שירות המבחן, ובית המשפט אף נתן לנאשם 2 הזדמנות ושחרר אותו לקהילה טיפולית. דא עקא, שנאשם 2 עזב על דעת עצמו את הקהילה הטיפולית וזנח הלכה למעשה את הליך השיקום, ועל רקע זה נדרשה כמובן גישה מחמירה כלפיו. בנוסף, לעניין חומרת הענישה, יש לזכור כי נאשם 2 צירף תיקים נוספים.

39. העולה מכל המקובץ הוא, אפוא, כי גם בהנחה שבמקרה דנא מעשיהם של הנאשמים, והנאשם דנא בכלל זה, הינם "בעלי חומרה יתרה" נוכח הפגיעות שנגרמו כתוצאה מביצועם לאינטרס הציבורי בכלל ולנפגעי העבירה בפרט, עדיין יש מקום לקבוע את עונשו של הנאשם דנא לפי שיקולי שיקומו.

40. יחד עם זאת, אין מקום לקבל את המלצת שירות המבחן במלואה, שכן נראה כי היא מרחיקת לכת בכמה מישורים מצטברים:

ראשית, אין מקום להימנע מהטלת ענישה כספית ופיצויים על הנאשם. עסקינן בעבירות רכוש, שככלל יש להשית בגינן ענישה כלכלית, ובהיבט זה אין מקום להקל על הנאשם דנא ביחס לנאשמים הנוספים. למעשה, ההיפך הוא הנכון: את ההקלה ברכיב המאסר בפועל, על רקע שיקולי השיקום הנ"ל, יש לאזן בהשתת ענישה כלכלית חמורה במידה ניכרת מזו שהושתה על יתר הנאשמים.

שנית, יש מקום להטיל על הנאשם ענישה ממשית, בדמות מאסר בפועל שניתן לרצותו בעבודות שירות. אכן, במסגרת הליך השיקום אמור הנאשם להתחיל לעבוד בעיריית גבעתיים בחודש ינואר הקרוב. יחד עם זאת נראה כי אין כל מניעה שהנאשם יחל בעבודה זו רק לאחר שיסיים את ריצוי עבודות השירות, ועל כן - על פני הדברים - לא יהיה בעונש כזה כדי לפגוע בהליך השיקום או בסיכויי הצלחתו.

שלישית, יש לקבוע את תקופת המבחן לתקופה ארוכה יותר מזו שהוצעה על ידי שירות המבחן (שנה).

41. הנה כי כן, בכפוף לאיזונים הנדרשים - כאמור בפסקה הקודמת - יש מקום לאמץ את המלצות שירות המבחן ולקבוע את עונשו של הנאשם דנא לפי שיקולי שיקומו. לא למותר להדגיש ולהזכיר, בהקשר זה, כי ככל שהנאשם לא ימלא אחרי הוראה מהוראותיו של צו המבחן יהא בית המשפט רשאי לבטל את צו המבחן ולגזור על הנאשם, במקומו, עונשים נוספים על העונשים הנגזרים עליו בגזר דין זה; והכל בהתאם לסמכויות בית המשפט לפי הוראות סעיף 20(4) לפקודת המבחן [נוסח חדש]. התשכ"ט-1969.

ז. סוף דבר:

42. אשר על כן ולאור כל המקובץ לעיל אני גוזר בזה על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל. המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות, כאמור בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות מיום 26.11.14, החל ביום 20.1.15. הנאשם נדרש אפוא להתייצב, ביום 20.1.15 בשעה 08:00, במשרדי הממונה על עבודות השירות במפקדת מחוז מרכז של שירות בתי הסוהר, ברמלה, בהתאם לפרטים המופיעים בחוות הדעת האמורה.

(ב) מאסר על תנאי למשך 10 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה נגד הרכוש למעט עבירה לפי הוראות סעיפים 412 ו-413 לחוק העונשין.

(ג) מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה של קשירת קשר לבצע פשע.

(ד) קנס בסך של 12,000 ₪ או 120 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב-24 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.2.15 ובכל ראשון לחודש שלאחריו.

היה והנאשם לא ישלם את אחד התשלומים במועד, תועמד כל יתרת הקנס לפירעון מידי.

(ה) פיצויים למתלוננת באישום הראשון, גב' אסתר ירון, בסך של 3,000 ₪, ופיצויים למתלוננת באישום השלישי, גב' חיה רוזנבלט, בסך של 3,000 ₪. סכומי הפיצויים יופקדו בקופת בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 1.5.15.
עמוד 7

- (ו) העמדת הנאשם במבחן, במסגרת צו מבחן, לתקופה של שנה וחצי מהיום. מובהר בזה לנאשם, כפי שצוין כבר לעיל, כי אם הוא לא ימלא אחרי הוראה מהוראותיו של צו המבחן יהא בית המשפט רשאי לבטל את צו המבחן ולהטיל עליו, במקום צו המבחן, עונש נוסף.
- (ז) ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה. אין בצו זה כדי לגרוע או לשנות מההחלטות הספציפיות שניתנו בבקשות החילוט שבכתב האישום.

המזכירות תעביר העתק גזר דין זה הן לשירות המבחן והן לממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ח' כסלו תשע"ה, 30 נובמבר 2014, במעמד הצדדים.